

Endrődi Gábor

Reggelre elmúlik

Üres a kijelző. Írni kell valami fontosat. A laptopomhoz csatlakoztatott egérben lemerült az elem, és így nagyon körülményes, de el kell mondani. Valami nagyon fontosat. Szembe kell nézni a villódzó kurzorral, az ürességgel, és azzal, hogy a mondanivaló talán nem annyira fontos, legalábbis (és lényegében) nem mindenkinek annyira fontos. Chopin nagyon diszkrét, épp csak annyira szól a háttérben, hogy elmondhassam, komolyzenét hallgatok, és muszáj elmondanom, mert valamit mondani muszáj. Mindig. Chopin különben is anyámra emlékeztet, bár az okát nem tudom, talán azért, mert valaha, még abban az életében, amikor mások véleménye is számított neki, szeretett olyasfélét állítani, hogy szereti Chopint, mert bizonyos körökben szeretik Chopint, és ilyesfajta körökhöz tartozni jó. Azután egyébként lehet, hogy az évek alatt megszerette, illetve hozzászólt, mint én a gin-tonikhoz, vagy hitegette magát azzal, hogy szereti, mint ahogyan elhitette magával rengeteg dolgról, hogy mennyire szereti. A kezemnek krémszaga van, s az inak meg vannak ismét dagadva, a hüvelykujjam legjobban egy csirkecomb alsó részére emlékeztet, és a lüktető fájdalom a nyakamig ér, de ez a fájdalom engem életem végéig egy mulasztásra emlékeztet, nem tompítja semmi, a sokadik gin-tonik sem, amit után a mutatóujjammal keverek meg. A sikamlós szag egy hosszas masszázsból maradt vissza, melyet én szolgáltattam, de most, elnézve megnyomorodott, ordító kezemet, azon gondolkodom, hogy minden bizonytalansággal egyszerűbb lett volna mindent jól csinálni, igazán olyan jól, hogy ne kelljen az elmulasztás terhével belenézni azokba a barna szemekbe, amikbe belenézni egyébként nagyon szeretek, mert alapvetően őszinte szemek azok, de terheltek mindenféle sérelmekkel. Néha (ritkán) megcsókolom az arcát, hangoosan és cuppogósan, mint amikor a fánkból kiszívják a lekvárt, néha (ritkán) elutasító, máskor közvetlen és szenvedélyes,

pajtásszerelem, mint a gyermekek között, s valójában (a teljes valójában) tényleg az, mert nem lehet másmilyen. Sértettségében úgy néz rám, mint a kisgyerek, akit kiöntöttek a fürdővízzel együtt, de nem baj, mert többször is kiöntöttem, ez adja a valódiságát a haragjának, ettől olyan elemi az egész, hiszen mégiscsak van abban valami haragkeltő, ha az ember gögöt, kudarcot és kételyt omlaszt a másokra, az eltelt élete kudarcát, a jelen kételyét és az eljövendő idők összes gögjét. Most tehát ugyanazt csinálom, mint régen; egyik cigarettáról gyújtok a másokra, a félig üres pohárba töltök, mert tehetem, hiszen azt teszek, amit akarok, de ebben a gögben a keserves vereség múltbéli kudarcra és a jelen kételyei jelentős szerepet játszanak, mint a barna szemek az életemben, amikbe bele-nézni jó, de korántsem tehermentes. Néha eszembe jut apám is. Ő nem szerette Chopint, és nem is állította magáról, hogy szereti. Igaz, nem tudni, hogy valaha szeretett-e valamit, esetleg valakit, mert ő az ilyesfajta dolgokat híján kezelte, de a folytonos keserűsége mellett valami állandóság vette körül. Az a fajta beletörődő állandóság, amellyel egész életében minden rosszat tudomásul vett, még a testében fészkelő rákot is, ami gyakorlatilag a haláltól rettegő halottá tette arra a pár hónapra, amit ő még életnek nevezett, de mi tudtuk, hogy az már nem az. Életnek gondolta azokat a perceket is, amikor az ágya melletti hányóvödröt ürítettük, benne testének apró, vörös szöveteivel, amiről azt meséltük neki, hogy az előzőleg elfogyasztott pár szemnyi meggybefőtt maradványai. Végül, persze, belátta ő is, mi az, és szája szegletében barna rozsdavérrel meghalt. Vagyis nem élt tovább. Élete utolsó, haldoklás nevű szakasza eléggé keserves volt. Azóta is figyelem a tükörben, hogy mit csinált az életének a másik (élet nevű) szakaszában, és kapaszkodom. Nem *próbálok* kapaszkodni, hiszen én nem *próbálok* semmit sem, tehát csak kapaszkodom; azokba a barna szemekbe. Nézem terheltén, göggel, mert máshogy nem tudom, de látom, hogy máshogyan is kellene tudnom, mert addig csüngök rajta, míg végül ő győz, és nem kell lejönnie hozzám, mert feltérek. Csak adj nekem nyugalmat...

Reggelre elmúlik.